

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 8.

Den 15de Januar 1896.

45de Aargang.

Tale af Apostel Francis M. Lyman,

holdt i Salt Lake City den 5te Oktober 1895.

Jeg beder om, at Herrens Mand maa hvile paa os i den resterende Del af denne Konference, ligesom den har hvilet paa Brødrene, der have talt. Det er vigtige Anledninger, naar de Sidste-Dages Hellige forjammles i Konference for at forhandle offentlige Forretninger og høre Grundtonen af de offentlige Instruksjer anslaaet, paa det at de ved den Helligaands Guds alle Tider kunne kjende Sandheden, og de ville ikke let blive vildledte med Hensyn til Livets og Saliggjorelsens Lærdomme og Principer. Aabenbaringerne fordrer, at i Særdeleshed de Eldste, paa hvis Skuldre Rigets Ansvar hviler, ofte skulle samles. Vi forjammles i General-konferencer to Gange om Aaret og i Stavs-konferencer fire Gange om Aaret; paa disse blive alle offentlige Anliggender forhandlede, paa det at de kunne erholde almindeligt Samtykke. Ethvert Medlem er berettiget til en Stemme i offentlige Kirkeforretninger, enten i Quorum eller Ward, Stav eller Kirkens General-Møder. Ingen Mand forbliver

i et Kirke-Embede, hvis han ikke har Folkets Understøttelse, og en Mand mistet ikke Folkets Understøttelse, saa længe han gjør, hvad der er ret; thi de Sidste-Dages Hellige besidde Guds Mands Vejledning, og den bedømmer ikke alene Lærdomme og Principer, men ogsaa Mænd, og de, som ere kaldte til at præsidere over os, ere opfattede og bedømte af den Helligaand; de Hellige ville opdage deres Svagheder, og de have Tillid til Mænd i Forhold til den Integritet, som de have for denne Sag. Derjom de leve deres Religion, da vil Folket elske dem og lytte til deres Raad; men derjom de ikke leve i Overensstemmelse med deres Bekjendelse, ville de tabe deres Agtelse iblandt Folket. Det er besynderligt, at de Sidste-Dages Hellige kunne bedømme hinandens Stilling saa nøjagtigt og specielt, og hvor hurtigt de opdage Bildfarelser, falske Lærdomme og Ondt, som kan opkomme eller fremsettes iblandt Folket af falske Lærere. Ethvert Medlem er berettiget til den

Helligaands Vejledning; den vil give ham Forstand og Visdom, og Jngen behøver at lade sig vilblede af falske Lærere; thi det er deres Privilegium, formedelst Herrens Mand, at kjende Sandheden, opdage Bildfarelser og forstaa deres Stilling overfor Herren fra Dag til Dag; men for at nyde Guds Mand, saaledes som vor himmelske Fader har bestemt, at vi skulle, er det nødvendigt, at vi tjene ham, ære ham og holde hans Befalinger.

Vi skulle være meget forsigtige i vort Levnet, at vi ikke lade vore Hjerter klynge sig til verdslige Ting; men vi skulle bestræbe os paa at samle Liggendefæ i Himmelen. Maaden, hvorpaa dette kan afstedkommes, er, eftersom jeg forstaa det, ved at gjøre alt det Gode, vi kunne fra Dag til Dag, naarjomhelst Lejlighed tilbyder sig — arbejde paa at forædle og ophøje Samfundet. Derjom Samsundet hjem søges af en løgnagtig Mand, da er det en Pligt for enhver Mand, som holder det hellige Præstedømme, saa vel som for Enhver, der har annammet Sandheden, at modarbejde den og forplante den med Sandhed. Derjom Bantroens Mand angriber Folket, da burde enhver Mand forstaa sig imod Bantro og søge at fremstjunde Troen i Folkenes Hjerter; thi uden Tro er det umuligt at behage Gud. Det er umuligt at behage vor himmelske Fader, uden at vi ere sanddrue, ærlige, dydige og opriktige. Skriften fortæller, at Menneskens Ulykkeligheds Kilde er Guds Naade og Gunst, og dersom vi behage ham, vil han velsigne os. Jeg antager, at enhver Sidste-Dages Hellig, som er under min Røst, har haft tilstrækkelig Erfaring til at erkjende, at Guds Velbehag ikke er over os, naar vi gjøre det, som er forkert. Jeg antager, at vi Alle have forjet os vidt nok til at

erkjende dette. Jeg antager ligeledes, at vi Alle have gjort saa meget Godt, udført saa megen Retfærdighed, at vi erkjende, at naar vi gjøre det, som er ret, da smiler Himmelen med Velbehag paa os. Hvorfor skulde vi saa gjøre Ondt? Hvorfor skulde vi ikke lytte til vor himmelske Faders Raad og altid gjøre det Gode? Hvorfor er det, at vi ikke bestandigt gjøre det Gode? Har den Onde Magt til at tvinge os til at handle forkert? Har han Magt til at tvinge os til at bryde Sabbaten — vanhellige den? Har han Magt til at tvinge os til at leve usædeligt, handle uretfærdigt eller til at lyve? Jeg har ikke fundet det saaledes i min Erfaring; jeg har ikke været tvungen til at handle ilde. Det Onde, som jeg har begaaet, har jeg begaaet med aabne Øjne; jeg forstod, hvad der var ret, og jeg forstod, hvad der var forkert. Jeg er bleven grundig undervist af mine Forældre og Brødre; jeg er bleven formanet af den Samvittighed, som Gud har plantet i mit Indre, og naar den har været opløst ved Guds Mand, har det været let for mig at skjelne mellem Ondt og Godt. Jeg erklærer i al Betænkksomhed i denne Formiddag for denne store Forsamling, at ethvert Menneske har været overflødig begabet af vor himmelske Fader med Kraft til at udføre hans Sind og Vilje. Enhver Mand med normale Evner har Kraft til at gjøre ret. Da vi bleve belærte om Evangeliet, brugte vi vor Forstand og Dømmekraft, og da Skriften blev udfoldet for os, fattede vi Tro paa den. Herren autoriserede og udsendte Mænd til at udlægge og forklare Skriften; disse have lært os, at det var nødvendigt for os at tro paa Gud, vor Fader, som bor i Himmelen, og vi vare villige til at lytte og til at tro og annamme Sandheden, som de lærte os. De

Sidste-Dages Hellige tro paa vor himmelske Fader, tro, at vi i Virkeligheden ere hans Børn, at han er vort Hoved, og at vi skulde ham vort Liv og vor Tilværelse her paa Jorden. Han har nedlagt Livets Plan, ved hvilken vi kunne blive frelst og bragte tilbage til ham, ved hvilken vi kunne blive, ligesom han er, erholde hans Kraft, Autoritet og Evigheds Skatte. Han har tydeliggjort alle disse Ting for os og sendt sin Son, vor ældre Broder, ned til Verden, for at være vor Forløser. Adam kom og faldt, for at Menneskene skulde blive til. Formedelst hans Fald kom Døden ind i Verden, som stævner vore Legemer til Graven, for at opløses og vende tilbage til Jorden, indtil Opstandelsen, som blev tilvejebragt ved Guds Sønns Lidelse og Død, skal gjøre sit Krav gjældende. Vor ældre Broder, Jesus Kristus, udgjød sit Blod for vore Synder — ikke for sine egne; thi han var ubesmittet og foruden Synde — han nedlagde sit Liv for os, paa det at vi skulde blive forløste fra Døden, som kom over os formedelst Adams Fald. Ved hans Død ere vi frelst; ved hans Blod ere vi renset fra Faldets Følger. Jesus brod Dødens Baand, og ligesom alle Mennesker ere Graven underkastede formedelst Adams Fald, saaledes skulle ogsaa alle Mennesker opstaa af Graven formedelst Jesu Kristi Lidelse og Død. Enhver menneskelig Aand, som er givet et Tabernakel her paa Jorden, skal modtage og besidde det Tabernakel igjen i Opstandelsen og møde for Herren for at blive belønnet efter de Gjæringer, som det udførte i Kjødets. Herren har foranstaltet det saaledes i Livets Plan, at vi, i Lighed med hans Sønns Død, Begravelse og Opstandelse, skulle nedlægge vore Legemer i Graven, og ligesom han fremstod af Graven til Liv

paany, saaledes skulle vi ogsaa komme frem af Graven med fornyet Liv for ikke mere at vandre efter Menneskets Beje. Der fordræs af os, at vi ikke skulle være af Verden, og at vi ikke skulle efterligne den. Vi vare Syndere og Overtrædere tilforn og vare tankeløse og ligegyldige angaaende Livets og Saliggjorelsens Principer; nu skulle disse Principer være vor Opgave, og vi skulle elske dem. Naar vi tilforn søgte at samle Liggendesa paa Jorden, skulle vi nu søge at samle det i Himmelen. Vort Formaal skulde være at udføre Guds Hensigter her paa Jorden. Vi skulle ikke leve for at bygge Jernbaner, drive Miner, forbedre vore Marker eller bygge Huse o. s. v. Hvad som helst vi gjøre i disse Retninger, skulde være med det Formaal at frenime Guds Hensigter her paa Jorden for menneskelig Uhyalighed og for at tilvejebringe den Fryd, som skulde ledsage vor jordiske Tilværelse. Ligesom Adam faldt, paa det at vi maatte komme paa Jorden og erholde Tabernakler, saaledes komme vi paa Jorden, paa det at vi maa have Glæde i vor himmelske Faders Nærværelse. Dette er vor Faders Formaal, og dette er Hensigten med vor Tilværelse. Vore Hjerter maa ikke knytte sig til denne Verden; men naar vi først søge Guds Rige og dets Retfærdighed, vil vor himmelske Fader tillægge alle andre Ting, som ere nødvendige for os. Endstjøndt han ikke fuldbyrder det i Aar, vil han tildele os Noget i Aar og Noget næste Aar, indtil vi skulle arve alle Ting.

Men for at vi kunne erholde Tilgivelse for vore Synder og komme tilbage til Gud, er det nødvendigt, at vi ikke alene tro og blive døbt, men at vi ogsaa omvende os. Efter Læren om Tro paa Gud følger Læren om Omvendelse, som Peter erklærede paa

Pinsefesten til dem, der havde dræbt Jesus eller samtykket i hans Død. Der var en talrig Forsamling tilstede, og Mange bleve overbeviste ved Talen af Guds inspirerede Apostel. Det gif dem igjennem Hjertet, og de jagde til Peter og de andre Apostle: „I Mænd, Brødre! hvad skulle vi gjøre?“ Peter svarede dem: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den hellig Mands Gave.“ Hvilken herlig Forjættelse var ikke dette til Folket paa den Dag! Derjom det var Sandhed i Peters Dage, da er det ogsaa Sandhed i vore Dage. Derjom det i de Dage var nødvendigt for et Menneske at omvende sig fra sine Synder, hdmhyge sig for Herren, nedgaa i Daabens Vand for Syndernes Forladelse og modtage den Helligaand for at behage Herren, da er det det ogsaa nu. Evangeliet er det samme nu som den Gang; thi Evangeliet, som er aabenbaret til os, er det, som Jesus Kristus selv har givet, og han har skjænket os den Helligaand, den store Gave, som var faa dnyrebar i de Dage, for at paaminde Jesu Efterfølgere om Alt, hvad han havde lært dem, og vise dem tilkommende Ting.

Vi have de Bøger, hvorom der blev talt i Gaar, nemlig: Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog, og de ere meget værdifulde, men jeg siger Eder, at denne Kirke kunde ikke stires een Time ved alle de Bøger, som nogensinde ere publicerede. Det er ikke muligt at lede Guds Kirke ved Bøger; det maa ske ved Guds levende Drakler — ved de Mænd, som ere autoriserede af Guds Søn til at staa som Lærere og Ledere for Folket. I kunne ikke organisere et Ward eller et Quorum eller gjøre Noget for Guds Riges Opbyggelse uden ved de levende Drakler. Vi behøve dem

altid. Naar en Kirke ikke har Mænd til at tale som de, der have Autoritet, ligesom Jesus talte, da siger jeg Eder, at det er ikke Guds Kirke. Den maa have Guds Mænd, Apostelembedet, Præstedommet og Kirkens Organisation i dens Helhed og Kraft. Gud har aabenbaret dette til os, og det er Aarsagen, hvorfor hans Vært forfremmes. Er det nogensinde bleven formindsket? Nej. Naar En er falden væk, ere Hundrede blevene tilføjede. Kirken er vokset og stadigt tiltaget, og der er Individer i ti Tusindvis, som ved, at Evangeliet er Sandhed. Naar en Mand har annammet Jesu Kristi Evangelium og lever i Overensstemmelse dermed, da ved han, at det er Sandhed. Denne Kundskab er en Part af Værket; det er en Part af Principerne, at Menneskene skulle kjende Værdommene. Tag enhver Værdomspaastand, som Guds Søn fremjatte, og I skulle finde, at han fremjatte den bestemt. Peter sagde paa Pinsefestens Dag: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Helligaands Gave.“ Han sagde ikke, „maaſte“ eller „kanſte“ I skulle erholde denne kostelige Gave; men han sagde: „I skulle faa den Helligaands Gave“. Da Menneskenes Søn blev adspurgt af Jøderne, som ønskede at vide, hvorfor han paatog sig at lære dem, efterjom han ikke var en lærd Mand og ikke var uddannet i Tidens Skoler, svarede han: „Min Værdom er ikke min, men hans, som mig udsendte. Derjom Nogen vil gjøre hans Vilje, han skal kjende, om Værdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv.“ Jeg bevidner, at de Sidste-Dages Hellige har modtaget den Værdom, gjort Guds Vilje og kjende Værdommen. De ere indsamlede, have opført Templer og arbejder mere for at frelse Menneskene,

end noget andet Folk paa Jorden gjør eller kan gjøre; thi ingen Andre besidder Evangeliet, endkjøndt de besidde en Del af Sandheden. Det vilde blive et elendigt Religionshystem, der ingen Sandhed indbefattede. Vi maa have hele Sandheden; thi uden dette er Systemet ikke fuldstændigt eller fuldkomment; om vi endogaa toge ni Tiendebøle af Sandheden og en Part af Bildfarelse, vilde Mennesket sorgjæves søge Frelse derved. Jeg har saumme Agtelse for andre Trosbekjendere, som jeg ønsker at de skulle skjænke mig; thi det behager mig at se Folk udvise kristelige Følelser og Tro paa Jesus Kristus; det er meget bedre, end at de skulde være vantro. Men naar I finde den Kirke, som har Autoritet fra Gud, og som han understøtter, da ville I se Mænd, som staa frem med Autoritet og ikke lig de Skriftkloge og Farisæerne. Vi ved, hvormom vi tale, og vi have Folk i Hundred-Tusindvis, som vide, at hvad vi lære er Sandheden. Vilde jeg vove at fremstaa for denne Forsamling, der som den ikke bestod af Folk, som forstod, at hvad jeg sagde var sandt? Tusinder, som ere her tilstede, ville, hvis det var nødvendigt, oprække deres højre Haand og jværge højtideligen paa, at de vide, at dette er Jesu Kristi Evangelium, hans Kirke, og at hans Hensigter blive udførte paa Jorden. Hvorfor have vi forladt vore Hjem? Var det nødvendigt for os at komme her? Alene for at gjøre Guds Vilje. Nanden af dette Værk samler Folket. Vi have aldrig haft Behov at disputere med Folket for at overbevise dem om, at det var nødvendigt for dem at samles her. Nej, vi have derimod fundet det nødvendigt at berolige deres Higen i den Retning, for at Kirken i Adspredelsen kunde blive stærk nok til at understøtte Vordsterne i Missionen. Jeg

har tænkt, at vi undertiden have jværket Missionen mere, end vi burde. Jeg kritiserer ikke mine Brødre, som præsidere over mig, og som have bestyret disse Affærer; men det har været mit Hjertes Følelser, at vi have tilladt Folket at samles hurtigere, end det var Visdom, i Betragtning af vore Ønsker om at udbrede de evige Principer i hele Verden.

Vi ere fremstillede for Verden og ere villige til at blive adspurgte baade offentlig og privat; og vi sige til Verden: Tro paa Jesus Kristus, omvender Eder fra Eders Synder og bliver døbte for Syndernes Forladelse og I skulle erholde Tilgivelse for Eders Synder og blive indlemmede i Guds Rige, modtage den Helligaand og kjende Lærdommen. Enhver Ting vil da blive ny for Eder; thi I ville se, som Verden ikke ser. Vi blande os med Verden, og Verden er iblandt os men se, søle og forstaa de ligesom vi? Nej, men der er en Tiltrækning ved de Sidste-Dages Hellige, som Verden beundrer. Der er en Følelse, en Aand, en Indsyndelse i det Land, som de Sidste-Dages Hellige øbe, der lokker Folket og tiltrækker sig deres Affektion og Opmærksomhed, og de hude at bo iblandt os. Vi ere maaste Verdens mærkværdigste Folk for Tiden; kun en lille Haandfuld, men vi betragtes som et vigtigt Folk i de forenede Stater, og vi tiltrække os maaste mere Opmærksomhed end nogen anden Sektion i dette Land. Dette er, fordi Herren er med os og raader og virker iblandt Jordens Nationer. Det er ikke alene, hvad han udfører med sit Folk her; men han virker paa Menneskene, blødgjør deres Hjerter og bereder Vejen for Evangeliets Indførelse i den ganske Verden og Folkets Indsamling fra alle Nationer, og vi sige: Velkommen! Hvilken Velkomsthilsen der

blev givet i Gaar og vil blive givet igjen i Aften. Hvilken Velkomsthilfen der altid er givet i denne smukke Bygning, en Bygning opført for mange Aar tilbage og dog svarende til Tiden og vil vedblive dermed for Hundrede Aar endnu. Ligeledes med vore Tempel, endstjøndt deres Grundvolde bleve lagte i vor Barndom og i vor Fattigdom; men de ere fuldførte i Guds Kraft af dette Folk. Hans Bærk vil blive fuldendt og fuldstændiggjort under alle Omstændigheder. Vi tiltage i Magt og Styrke, og endstjøndt der har været megen Bitterhed imod de Sidste-Dages Hellige, formilder Herren Folkens Hjerter og vil vedblive dermed, indtil hans Kirkes fuldkomne Oprettelse er tilbejbragt. Vi have nu en Hvilestund. Vi ere bosatte i denne indenlandske Bjergregion, ikke alene i de forenede Stater, men ogsaa i Canada og Mexico, og vi sprede os i Ost, i Vest og i alle Retninger og tiltage i Antal og Styrke. Det vil være til Gavn for de forenede Stater, at vi leve inden for deres Grænser, thi endstjøndt vi ikke ere fuldkomne, findes der dog en Mand og Indflydelse iblandt os, der forbedrer Samsundet og tiltrækker sig hele Verdens Opmærksomhed. Vi høre om fremragende Mænd

i Verden, som have deres Dine henvendte paa os, med Ønske om at komme her og bosætte sig iblandt os; thi de have den Ide, at deres Børn kunne opvokse renere og bedre her end noget andet Sted i Verden. O; maa dette være sandt! at de Sidste-Dages Hellige ere et rent Folk, og at Verdens dydige Mænd og Kvinder, som ønske at bevare deres Familier i Renhed, kunne komme til os; vi ville lære dem Sandheden, og dersom de ikke ønske eller ikke kunne efterleve den, lad dem da, saa godt de formaa, annamme og efterleve de bedste Principer og Lærdomme.

Dette er mit Vidnesbyrd til denne store Forsamling. Maa Gud velsigne os, denne Konference, hans Tjenere og deres Arbejde, saavel det tilkommende som det svundne; maa vi blive rigtig nættede med Livets Brød, vel underviste og formanede af vor himmelske Fader med Hensyn til alle Principer, som det er nødvendigt for os at efterleve og stænke mere Gjertauke i Fremtiden, end vi have i den svundne Tid, saa vi i Virkeligheden kunne være Sidste-Dages Hellige, fulde af Tro, værdige til vor himmelske Faders Gunst, Velsignelse og Beskyttelse. Jeg beder derom i Jesu Kristi Navn. Amen. —
Deseret News.

Tankeprog. Samson styrkede Husket, men ingen raabte Dacapo.

— Det er en meget almindelig Ting at begaa en Forseelse, men det er en meget ualmindelig Ting at tilstaa den.

— Den daarligste Undervisning som lærer Selvfornægtelse, er bedre end den bedste som lærer alt Andet og ikke den.

— Hvor Arbejdet drager ind i et Hus, lukkes Fattigdom ude, men falder Arbejdet i Søvn, kigger den ind af Vinduet, og forlader Arbejdet Hjemmet, trænger Fattigdom sig derind.

Tilgiver hverandre.

Man hører ofte den Bemærkning: „Jeg tilgiver ham aldrig“ af en eller anden Person, som søger sig forurettet; undertiden ogsaa i Tilfælde, hvor Forseelsen har været ganske ubetydelig, ja endog ogsaa indbildt.

Jeg tilgiver ham aldrig! Har de, som høre disse Ord, overvejet deres fulde Mening? Er den fulde Mening af Ordet „aldrig“ bleven indprentet i deres Sind, eller bruge de det simpelt hen, fordi det synes at passe i eller pryde Sætningen.

Hvor ofte eller hvor længe skulle vi tilgive? Det er menneskeligt at fejle, og saa længe vi leve i Forkrænkkeligheden her paa Jorden, saa længe vi ikke have naaet Fuldkommenhedens Maal, men ere menneskelige, saa længe skulle vi ogsaa nære en forsonlig og tilgivende Følelse i vore Hjerter.

„Bogter Eder selv,“ er Frelserens Formaning i Luk. 17,3. „Dersom Din Broder synder imod Dig, straf ham; men dersom han omvender sig, da tilgiv ham“. Dersom han syv Gange om Dagen synder imod Dig og lige saa ofte vender tilbage til Dig og siger! „Det fortryder mig, da skal Du tilgive ham“. Det synes at være en bekværlig Opgave med det Forraad af Taalmodighed, som Mænd og Kvinder besidde i Almindelighed, at tilgive den samme Person syv Gange paa een Dag. De fleste af os ville fristes til at udele en haard Straf den tredje eller fjerde Gang i Stedet for at fortsætte med Tilgivelses Proceduren. Ordene: „Bogter Eder selv,“ med hvilke denne Befaling blev givet, ere derfor stedse en betimelig Advarsel.

Men Forseelser ende ofte ikke med syv Gange om Dagen. Antag, at de indtræde otte, ti eller thye Gange, hvad da? Svaret findes i Matthæus 18,21: „Da gik Peter frem til ham og sagde: Herre! hvor ofte skal jeg forlade min Broder, som synder imod mig? Indtil syv Gange? Jesus sagde til ham: „Jeg siger Dig, ikke indtil syv Gange, men indtil halvfjerdsindstyve Gange syv Gange“. Vi vide ikke, hvad Peter svarede Herren, men han blev uden Tvivl lidt forbauset og maa have søgt, at Tilgivelse var et Livs-arbejde.

For os betyde de halvfjerdsindstyve Gange syv ikke just fire Hundred og halvfems, men de betyde, hvad Herren siger til os i en af Nutidens Aabenbaringer: „Jeg, Herren, vil forlade, hvem jeg vil forlade; men af Eder fordres det at tilgive alle Mennesker; og det bør Eder at sige i Eders Hjerter: Lad Gud domme mellem mig og Dig og lønne Dig efter Dine Gjeringer“. (Bogtens Bog 68,2.) Saaledes skulde det vedblive Dag efter Dag, saa længe Forseelser ere begaaede.

Er dette ikke en ophøjet Tanke? Vi ere befriede fra at være Dommere over en Forbrydelses Strafverdighed og fra at afgjøre, hvilket eller hvad der skal tilgives. Tilgiv alle Mennesker og overlad til Herren at domme dem. Det sømmer sig ilde for os, svage, skrøbelige, sejlbare Dødelige, at undersøge vor Næstes Fejlgreb og afgive Dom over hans Misgjerninger. Han er maasse falden, men kunne vi rose os af Styrke til at vandre paa Livets slibrige Bane med sikre Skridt? Han er falden over

en Hindring, og maaste vi ville falde over den næste, som ligger paa vor Vej. Skulle vi ligeledes erholde Tilgivelse for vore Fejltrin?

Da Jesus lærte sine Disciple at bede, sagde han: „Forlad os vor Skyld, som og vi forlade vore Skyldnere;“ og straks derefter gav han følgende Forklaring: „Thi forlade I Menneskene deres Overtrædelser, skal Eders himmelske Fader og forlade Eder; men forlade I ikke Menneskene deres Overtrædelser, skal Eders Fader ikke heller forlade Eders Overtrædelser“. (Matt. 6, 14, 15.)

Det er ene Tilgivelsens Princip, der vil tilvejebringe den tusindaarige Fredsregjering. Ved at beslitte sig paa Kjærlighed og Medfølelse ville Menne-

skene lære at bære over med hinandens Svagheder og derved vinde Guds Smil og Velbehag tilligemed deres Synders Forladelse.

Det er guddommeligt at tilgive. Det er en af Guds Egenstaber, indplantet i det menneskelige Hjerte for der at trives og bære Frugt. Vor lidende Mester viste, da han hang paa Korjets Træ, til hvilken Grad denne Egenstabs kan udvikles. Medens han led de mest martrende Smerter — ja, danne Smerter, som ingen anden Dødelig nogen Sinde har følt eller kan føle — skuede han med Medlidenshed paa sine Mordere, vendte sit Blik mod Himmelen og bad: „Fader! forlad dem thi de vide ikke, hvad de gjøre!“ — Juvenile Instructor.

Den 15. Januar 1896.

Forsoningen.

Bladt de Foranstaltninger, som Gud har tilvejebragt for sine Børns Frelse, Ophøjelse og Fremadstriden i de evige Verden, er Intet af dybere Interesse end Forsoningen. At det skulde gjøres nødvendigt at opofre sit uskyldigt og guddommeligt Væsen for at befordre intellektuelle Væseners Fremadstriden er Noget, som Mennesket ikke kan fatte; men det fremgaar tydeligt af guddommelige Kilder, at jaaledes er Kjendsgjerningen. Hvad Fader Adams store Familie angaar, lære vi, at denne Plan begynder samtidig med Familien, idet Jesus Kristus, Morgenstjernen, den Førstefødte, Guds Skabnings Begyndelse, blev udtæret og helliggjort i de evige Verden, før Jordens Grundvold blev lagt. Men han fik ligejorn sine Brødre Handelfrihed og Magt til at udøve den, og Valget var frit for ham, om han vilde paatage sig det Kald i Tidens Fylde at stige ned i Forfrænkkeligheden som Verdens Forløjer. Faderen vidste imidlertid forud, at han vilde blive tro mod sit Kald, og derfor blev han betragtet og herliggjort som det Lam, der blev slagtet, før Verden var. Han beredte sig ja vel for den Mission, at han ikke kunde fejle. At han gjentagende blev fristet til at svigte sit Kald og forfejle sit Maal, fremgaar tydeligt af det korthattede Levnetsløb, som er overdraget os, ikke alene ved Slutningen af hans lange Faste, da Mør-

tets Fyrste tilbød ham al Verdens Riger og Herligheder, men ogsaa da den afgjørende og gruopvækkende Scene nærmede sig med hurtige Skridt, da han med Aandens klare Blik saa den træde sig imøde med Bespottelsens, Tornekronens, Sudstrøgelsens og Korsfæstelsens bitre Kalk. Da disse Scener passerede forbi hans Dine med livsfriske Træk, paatrængte sig den menneskelige Frygt med al sin Magt, og i Angstens Sved, med Sjælen bedrøvet indtil Døden, udbød han: „Min Fader! er det muligt, da gaa denne Kalk fra mig; dog ikke som jeg vil, men som Du vil“; men det var ikke muligt. Dersom han havde svigtet, vilde hans Mission have forsejlet sit Maal og Forsoningens Plan være bleven tilintetgjort. Men han var villig og søgte kun ydermere at styrke sig ved Bønner til sin himmelske Fader for den mest betydningsfulde Akt i Verdens store Drama — Korsfæstelsen.

Paulus lærer os, „at næsten Alt bliver renset ved Blod, og uden Blodsudgydelse sker ikke Forladelse“. Det seemgaar deraf, at uden Forsoningens Blod kunde Syndernes Forladelse ikke erholdes. Alle andre Midler, jaasom Ofring, Daab og Bonner, ere kun Betingelsesmidler. Den Kraft, som de have, erholde de ved Forsoningen. Et større Offer kunde ikke tilvejebringes end det, at et evigt, uskyldigt og herliggjort Væsen skulde opofres for Andres Misgjerninger. Jesus sagde: „Jeg har Magt til at nedlægge mit Liv, og jeg har Magt til at tage det igjen; Ingen tager det fra mig; men jeg sætter det til af mig selv“. Han var Jehovah; han var en Gud, før han „blev Kjød og boede iblandt os“, og paa Grund af den ophøjede Stilling, hvorsfra han nedsteg til Forfrankeligheden, blev Forsoningen uindskrænket; det er, han kunde skænke Mennesket de Betsig- nelser og oploste dem til den Ophøjelse, hvortil han var og blev berettiget for- medelst Trofasthed mod det høje Kald. Dersom han ikke var berettiget til en Fjælde af Faderens Herlighed, da kunde han heller ikke meddele den til Andre, og i dette Lys fordredes der et saa ophøjet Væsen til at udføre Forsoningen.

I Tabernaklet i Orkenen og i Templet i Jerusalem fandtes imellem det Hellige, som betraadtes hver Dag af Præsterne, og det Allerhelligste, som kun betraadtes af den ypperste Præst een Gang om Aaret, et Forhæng, som adskilte disse to Adelinger. Da Jesus døde paa Korset og Jorden skjælvede og Klipperne revnede, blev Forhængen i Templet sonderrevet, ligesom det vilde bebude i uud- slettelige Figurer: Nu er Døren aaben, nu har Mennesket Afgang til det Aller- helligste.

Formedelst Adams Fald kom Døden ind i Verden. Jesus havde Magt til at nedlægge sit Liv og Magt til at tage det igjen; men ikke saaledes med Mennesket. Dersom Jesus ikke havde sonderrevet Gravens Vaand, vilde Menne- skets Legeme være forblevet i Graven; formedelst hans Død blev imidlertid Op- standelsen ikke alene tilvejebragt, men ogsaa gjort uvilkaarlig, idet Alle, baade Døde og Gode, skulde opstaa af Graven og fremstilles for Gud paa Dommens Dag for at blive belønnede efter de Gjerninger, som de have gjort i Kjødet. Alt, hvad der tabtes ved Adam, er gjenoprettet ved Jesus Kristus. Nogle slutte vildfarende heraf, at efter som der er gjort Forsoning for Verdens Synder, ere de ogsaa tilgivne. En mere stoffende og faresfuld Ide for Menneskets Frelse kunde ikke opfindes af Menneskets Fjende, Lucifer. Gud har nedlagt visse Love

og For Skrifter, som hans Børn skulle overholde og efterleve for at drage den tilsigtede Nytte af Forsøningen. Grundprinciperne i disse ere: Tro paa Gud Duvendelse fra Synd og Daab til Syndernes Forladelse.

Afslutning.

Ældste N. H. Lindbahl, som har arbejdet i Stockholms Konference i omtrent to Aar, løses fra at præsidere over denne Konference med Tilladelse til at tilbringe en Tid før sin Hjemrejse for Evangeliets Udbredelse blandt sine Slægtninge.

Ældste William Buchholt, som i to Aar har arbejdet i Aarhus Konference og siden sidste Juli har præsideret over Konferencen, løses fra denne Virkefreds.

Ældste Martin Olson løses fra at arbejde i Skaane Konference.

Ældste Ole Svensen løses fra at arbejde i Kristiania Konference.

Ældste Joseph Bergesen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Alle med Tilladelse til at rejse hjem til Zion. Disse Brødre have udført en god Mission.

Besikkelse.

Ældste Erik Gillén besikkes til at præsidere over Stockholms Konference.

Ældste M. C. Mortensen besikkes til at præsidere over Aarhus Konference.

Peter Sundwall,

Præsident over den standinaviske Mission.

Sukcessionen i Præsidentskabet

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Af Ældste B. H. Roberts.

(Fortsat fra Side 92)

Efterat være færdige med Hr. Smiths Paastande om Ret til at præsidere over Kirken, for saa vidt de støtte sig paa en Besikkelse af hans Fader, lad os dernæst optage hans anden Grund, nemlig:

Hans Forhold i Slægtlinjen
— hans Fødselsret.

Der findes kun to Embeder i Kirken, som gaa i Arv fra Fader til Son: de ere Embederne som Patriarch og Biskop. Ungaaende Patriarcher siges der:

Det er de Tolvs Pligt i alle store Grene af Kirken at ordinere Evangelister, som de blive dem betegnede ved Aabenbaring. Dette Præstedømmes Ordren blev anordnet at skulle gaa i Arv fra Fader til Søn, og tilkommer med Rette den udvalgte Sæds virkelige Efterkommere, til hvem Forjættelserne bleve givne. Denne Orden blev indført i Adams Dage, og nedarvedes paa følgende Vis. (Bagtens Bog, 3. Stykke S 17, Side 16.)

Aabenbaringen følger derpaa Slægtledene fra Adam til Noa, og er kun anvendelig paa Kirkens Patriarcher, og dog forsøge Josephitterne at anvende det som Bevisførelse angaaende Kirkens Præsidentskab. De sige nemlig:

Slægtskabsloven peger unmisfjendeligt til unge Joseph, som hans Faders lovlige Efterfølger. Loven i Bagtens Bog underretter os om at: (Se »The Successor« Side 4—5.

Og derpaa følger en Del af den foregaaende Anførelse fra Bagtens Bog, begyndende med Sætningen:*) Dette Præstedømmes Orden blev anordnet at „skulle gaa i Arv fra Fader til Søn,“ etc. — men med Forsigtighed ubelader de den Del af samme, som viser at det kun angaar Evangelister eller Patriarcher. Det er Maaden hvorpaa denne Aabenbaring bliver benyttet af Dem som skrev Josephiternes Afhandling som kaldes: »The Successor«.

En anden Skribent, eller maasse den samme, anfører dette et andet Sted, som Bevis for „Unge Josephs“ Forbringere:

„Dette Præstedømmes Orden (deri indbefattet Embederne) blev anordnet at skulle gaa i Arv fra Fader til Søn,

og tilhører med Rette den udvalgte Sæds virkelige Efterkommere til hvem Forjættelserne bleve givne. Denne Orden (ikke Præstedømmet, men Embederne i Samme) blev indført i Adams Dage, og nedarvedes paa følgende Vis: Fra Adam til Seth (efter som Abel var ihjelslaaet.) »The Saints Herald«, 39. Aarg. Side 337.

Jeg har skrevet de Ord, som Josephitterne have indført i Teksten, i Parenthese og med latinske Bogstaver, saa at de lettere kunne blive bemærkede. Josephitterne gjøre sig ikke blot skyldige i at misbruge denne Tekst, men tillige ved deres parentetisk indfattede Ord at indføre i Aabenbaringen Noget, som ikke findes deri, og som det aldrig var bestemt at der skulde forståes, endog saa blot som Slutningsfølge. Det som patriarchalske Orden i Præstedømmet var bestemt til at gaa i Arv fra Fader til Søn, o. s. v., og ikke Embederne i Præstedømmet, saaledes som den omtalte Josephit-Skribent erklærer ved at indføre sine egne Ord i Aabenbaringen.

Jeg kan ikke tro, at dette er en blot Fejltagelse hos Josephit-Skribenterne, thi det Hele viser sig saa tydeligt at være en Fordrejelse af den hellige Skrift, at det beløber sig til en ret og slet Uredelighed.

Paa en lignende Maade misbruger Josephitterne et Skriftsted af Abrahams Bog, hvor Abraham fremstilles som tragtede efter at erholde den patriarchalske Orden af Præstedømmet, som tilhørte ham ifølge sin Slægtlinje. Pearl of Great Price. Abraham tragtede efter sin Ret som Patriarch — hvilken Ret gaar i Arv fra Fader til Søn; men Josephiternes Skribenter anvende hans Ord paa Overpræsters

*)En Evangelist er en Patriarch, det vil sige den ældste Søn af Josephs Slægt eller Abrahams Sæd.“ Joseph Smith. (Se Joseph Smiths Levnetsløb under Datoen 27. Juni 1839.

Embede i det Hele taget, i Stedet for at indskrænke det til Patriarcher.

Om det andet Embede i Kirken, som gaar i Arv fra Fader til Søn — Biskop Embedet — bestemmer Guds Aabenbaringer, at Aarons virkelige Efterkommere — iblandt de Førstefødte af hans Sønner — har Ret dertil paa Grund af deres Slægtlinje, dersom de ere istand til at bevise deres Herkomst eller Herren aabenbarer det. Men, endogjaa i dette Tilfælde maa de bekræftes dertil ved Præsidentskabet over det melchisedechske Præstedømme, samt befindes værdige og blive ordinerede af dette Præsidentskab, eller efter dets Bestemmelse, ellers ere de ikke lovligt berettigede til at forvalte dette Embede. [Pagtens Bog (Danst Udg.) 22. Stykke, § 2. Side 113.]

Disse ere de eneste Embeder i Præstedømmet, som ere arvelige gjennem Slægtlinjen, og dog anfører Josephiterne følgende Aabenbaring som Støtte-

punkt for „Auge Josephs“ Aaastande om Ret til Præsidentskabet formedelst hans Slægtlinje:

Derfor, saa siger Herren til Eder (Marthyren Joseph) De Ord som staa i Parentthesis, ere Josephiternes), hos hvem Præstedømmet er vedblevet fra Eders Fædre; thi I ere lovæssige Arvinger efter Kjødets, (disse Ord ere fremhævede af Josephiterne) og have været skjulte fra Verden med Kristo i Gud, og Eders Liv og Præstedømmet er vedblevet og skal vedblive (Fremhævelsen er af Josephiterne) ved Eder og Eders Efterkommere indtil alle Tings Gjenoprettelse, som ere talede ved de hellige Profeters Mund siden Verdens Begyndelse. (Pagtens Bog Side 38.)

Det er kun ved at indskjule Ordene: „Marthyren Joseph“ i Aabenbaringen, som Josephit-Skribenten har gjort, at denne Paragraf kan anvendes personligt paa Profeten Joseph. Fortj.)

Har Verdensrummet Grændse?

„Verdensrummet er uendeligt — uden Grændse, og dette endeløse Rum er fyldt med en ligesaa uendelig Mængde af Stof, Kloder og Verdner, hvorpaa findes et myldrende Liv“. Disse og lignende Udtryk træffe vi overalt, naar vi læse astronomiske Bøger eller Skrifter eller lytte til Foredrag og Meddelelser af naturvidenskabeligt Indhold. Verdensrummet er uendeligt; som oftest høre eller læse vi disse Ord uden at stjænke dem nærmere Estertanke, men naar vi undertiden tænke noget nøjere over dem, maa vi spørge: Mon det ogjaa forholder sig saaledes med Uendeligheden? Kan Noget egentlig være uendeligt? Vor Tanke synes at sige

os, at det er umuligt, thi vel er Verdensrummet stort, men uendeligt behøver det jo ikke derfor at være, der maa dog et Sted være en Grændse, men hvor er den? Det er et Spørgsmaal, som vi i Reglen blive staaende ved, og naa derfor ikke til noget videre Resultat. Men hvad om vi fattede den, efter vore Omstændigheder ganske vist lidt dristige Tanke, paa Ujsets Vinger og rejste ud i Rummet for at finde dets Grændse med en Hastighed af 40,000 Mile i Sekundet og flyve ud i Universets umaaelige Dyb, mod Verdensrummets Grændse. Vi svinge os bort fra Jorden, opad, udad mod det dunkle Fjærne. Vi se Kjøbenhavn, med sine mange

Gader og høje Huse, sine Kupler og Taarne blive mindre og mindre under os, vi skjælner Omridsene af Sjælland, og efterhaanden som vi stige, af hele Danmark, Norge og Sverige, vi stige stadigt og se tilsidst ganske svagt Omridsene af Europa, Asien og Afrika. Vi se, hvorledes den navnkundige Jord, med sine mange Millioner menneskelige Væsener, hvor saa mange Videnskaber sættes i Bevægelse, vi se, hvorledes den vinder ind efterhaanden som vor Synskreds udvides. Vi komme i Nærheden af Maanen og gjenkende straks vor Drabants bjergrige Landskaber. Vi se Klippetinderne straae i Sollystet og de dybe Dale fyldte med Ringvoldenes Slagfugger. Gjærne havde vi standset for paa nært Hold at studere vor Naboklode, men vor Vej gaar mod Stjernernes Regioner, vi maa nøjes med at kaste et flygtigt Blik paa de mærkelige, og fra Jordens vidt forskellige Landskaber med deres Kratere, Gruber, de lange Revner i Overfladen samt Ringbjærgene med Højder af indtil 8000 Meter — Vi fare videre og Jorden formindskes i samme Forhold, som vi fjærne os fra den og ligner nu kun en almindelig Stjerne, der gjenpejler Solens Straaler dybt ude fra det mørke Rum. Vi passere Merkur i Solens umiddelbare Nærhed, og Venus, som glimrer til den modsatte Side. Vi glide nu tæt forbi Jordens interessante Nabo, Mars med dens to ganske smaa Maaner, Have, Fastlande og Kanaler, og vi iagttage med Forbavselse og taus Beundring den høje Kultur og den Harmoni, der hersker mellem Beboerne paa denne Planet. Saa kommer vi til Ræmpeplaneten Jupiter, (1270 Gange saa stor som Jorden) med dens 5 uhyre store Maaner. Vi passere Saturn, og se den omgivet af sine vældige Ringe og, uden om disse

de 8 Maaner, der ledsage Planeten som en Vresvagt. Efter at have passeret Uranus naa vi den yderste Planet i vort Solsystem, Neptun, der er 600 Millioner Mile borte fra Solen, der herfra ser ud som en Rik og hjer som en rødlig Stjerne, Neptun faar 1000 Gange mindre Lys og Varme end Jorden. Vi fare bestandigt videre ud imod den lysende, funklende Fixstjerne-skare, og det vældige Rum, som vi nu have gennemrejst og som er 1200 Millioner Mile i Gjennemsnit, hele det Rum med det Liv, der findes deri, smelter nu sammen for vore Øjne til en Rik, som synes at forene sig med Stjernebilledet „Centauren“. Vi forsøge paa at gjenfinde de kendte Stjernebilleder men disse begynde at antage nye Skikkelser, fordi det Perspektiv, hvori vi se dem, forandres med vore Synspunkter. Vi nærme os Stjernen Alamas Solsystem, der bestaar af 3 Sole, en blaa, en grøn og en orangegul. Den blaa, der er den mindste, kredser om den grønne og den igjen bevæger sig med sin Ledsgager om den store orangefarvede Sol. Vi gaa tæt hen til en af de Planeter, der opvarmes og belyses af disse Sole. Som en rund Skive, der skaaren ud af den stjerneblaa Himmel et Sted under Troperne, men langt stærkere farvet, staar den blaa Sol skarpt imod den fuldstændig sorte Stjernebaggrund, men det Lys, den sender Planeten, faar nu ad en vis Kant en grønlig Afskygning. Vi se hen i den Retning og saa Dje paa en anden Sol af en prægtig smaragdgrøn Farve. I næste Nu kom en tredje Sol tilsynne, hvis brandgule Straaler staar i den stærkeste Kontrast til de to Ledsgagere og frembringer det bizarreste Farvespil. — Hvilke uhyre Baal, hvori alle Elementerne ere smeltede, hvilke blændende Lysmasjer, og overstrøm-

mende Væld af Farver, der udgaar fra den sølsomme blaa Lyktilde fra den anden Sols grønne Flamme og fra den tredies guldglimdende Straalchaar. Hvor dog en saadan Planetverden, oplyst af 3 Himmelsfakler, er et vidunderligt Opholdssted, og ligesom denne er, saaledes ere alle de dobbelte, tre dobbelte og mangedobbelte Stjerner, som vi fra Jorden have betragtet gennem vore Rikkerter. Alle de Stjerner, som vi fra Jorden have set i de herlige stjernerklare Nætter, naar vi trætte og mødige gif hjem fra vort Dagværk, eller naar vi, efter at have slukket Lamperne, sadde ved Vinduet og lod vort Blik glide hen over den stjernerbesaaede Himmelhvalving, ere pragtfulde Sole og den gjensidige Tiltrækning er det Baand, der holder dem sammen i yndesfuld Forening, altid skjønne, straalende, rene og altid vidnende om den mægtige og alvise Skaber, som har frembragt alt dette ved sin evige Magt og som styrer og vedligeholder det ved de evige Love. Vi er nu saa langt borte fra Jorden, at dersom der paa Jorden skete en Explosion, da vilde Lyden være 15 Millioner Aar om at gaa derfra til os og dog ere vi, i Forhold til Verdensalderet, meget nær ved vort Fædreland. Vi kan endnu skjælne vor Sol som en ganske lille Stjerne midt i Stjernevirvlen, thi Overalt, hvorhen vi rette vort Blik, er der Sole, Kilder til Lyk, Varme og Liv i uudtømmelig Mangfoldighed; men indbyrdes forskjellige. Enhver Stjerne er en uhyre Sol, en brændende, glødende Kugle, der drejer sig om sin egen Akse, og farer fremad mod et Maal. Vor Sol bevæger sig ogsaa mellem de andre Stjerner og fører os alle med sig hen imod Stjernebilledet „Herkules“. Amalaf hvis 3 dobbelte System vi nylig gennemrejste, drager imod den sydlige Del

af Plejaderne — kort sagt, alle disse Millioner Milliarder af Sole fare gennem Rummet med Hastigheder, som naa op til 50 Mile i Sekundet.

Vi fortætter vor Rejse, vi ile fra System til System, bestandig uden Raft dukker der nye og atter nye Sole frem paa vor Vej. Vi ere flere Gange nær ved at tørne mod gennemsigtige Kometer, der, lette som Taagemasser, vandre fra det ene System til det andet, og mange Gange saa vi Lyk til nærmere at beskue de sølsomme Planeter med sagre Landstaber, hvis Mennekeslæggt sikkert være værd at kjende; men vi skulle stadig fremad, videre mod fjærnere og fjærnere Egne, indtil vi endelig naa did, hvor vi tro at finde Universets Grændse. Solene blive mere vidt spredte og blegere i Glans, det natlige Mørke i Stjernerummet bliver dybere, og snart ere vi midt i en sand Himmelsørken. De Milliarder af Stjerner, der danne den fra Jorden synlige Verdensbygning, ere nu saa langt borte, at det hele smelter sammen til en lille ensom „Mælkevej“, en Taageplet i Rummets mægtige Dyb.

Nu! udbryder vi, nu ere vi da snart ved Verdensrummets Grændse!

Vi lader Blikket glide søgende ud i Rummet — — men! hvad er det? Over os, ved Siden, allevegne ser vi Millioner Milliarder af lignende lygende Taager, som den, vi saa vor Stjerneverden svinde ind til. Er dette muligt, skulde hele det Rum, vi have gennemrejst, være gjentaget mange, mange Millioner Gange! Ja, i Sandhed, det maa være saaledes. Til Trods for, at vi have gennemrejst et Rum saa uhyre stort, at Lyk med en Hastighed af 40,000 Mile i Sekundet, dog vilde behøve 15,000 Aar for at gennemfare det, saa ere vi dog ikke komne Verdensrummets Grændse et eneste Skridt

nærmere. Det vimpler for Tanken, men vi ønske heller ikke at komme videre; thi nu ved vi, at Verdensrummet er uendeligt og at det er lige saa umuligt at naa dets Grændse, som det er at fylde et bundløst Kar med Vand. Vi komme Skriftens Ord ihu, naar den siger: „Daaren skal sige i sit Hjerte: Der er ingen Gud“. Lad Fritænkeren, Gudsfornægteren og dem, som ville

have Beviser for Guds Tilværelse, hæve sit Blik op til Stjernebrimlen, og bestue Verdensbygningen; overveje de Love, der styrer den, og den Kraft, der sætter Alt i Bevægelse; lad dem betragte det myldrende Liv, der findes overalt i Universets bundløse Dyb, da ville de saa et Bidnesbyrd om Guds Tilværelse, hvis de ikke ere Daarer. — J. Hansen.

Spørgsmaal og Svar.

Børnenes Velsignelse.

Det er Sædvane, naar vore Eldster velsigne Børn, at nævne de Navne, som deres Forældre ønske, at de skulle kaldes ved, og at besegle dem paa Børnene som de Navne, hvorved de skulle kjendes i deres Fædres Familier og i Kirkens Bøger. Derjom en Eldste tilfældigvis skulde forglemme at bekræfte Barnets Navn ved at udtale Velsignelsen, vilde dette ikke gjøre denne ughldig — den vilde utvivlsomt være gyldig alligevel. Det er ikke desmindre alle Tider raadeligt at bekræfte Barnets Navn tilligemed Velsignelsen i Overensstemmelse med Kirkens Skik, baade for at tilfredsstille Forældrenes Ønske og for at bringe Sagen uden for Tvistigheder.

Visdoms-Ordet.

En af vore Brødre har tilskrevet os angaaende den Forjættelse, som findes i Visdoms-Ordet: „De skulle løbe og ikke blive trætte, vandre og ikke falde i Afmagt“, og spørger, om dette skal forstaaes at have alene fysisk Betydning, eller om det tillige har en aandelig Mening:

Som Svar ville vi sige, at denne Forjættelse sigter baade til Menneskets

fysiske og aandelige Kræfter. Følgerne af at holde Visdoms-Ordet ere meget store og gavnlige paa Mennesket baade i legemlig og aandelig Henseende, og de, som have lagt Mærke til Birkinjerne, maa føle sig forvisjede om, at Herrens Ord angaaende dette Princip ere opfyldte.

Præstedømmet.

Vi ere adspurgte, om det er en sand Lærdom at lære, at de, som bære det hellige Præstedømme her i Rjødet, ogsaa bære det i Aandernes Verden, før de kom her. Vor Korrespondent tilføjer, at Nogle paastaa, at dette er saaledes.

Vi kunne spørge: „Antag, at dette er sandt, til hvad Nytte er det da, og hvorledes gavner denne Lærdom Folket?“

Vi vide, at Mænd maa ordineres af dem, som have Autoritet i Rjødet, ellers kunne de ikke lovmæssigen udføre nogen Ordinance, som henhører til Præstedømmet. Efter at Profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery vare ordinerede af det himmelske Sendebud Johannes den Døber til det Aroniske Præstedømme, fik de Befaling til at ordinere hinanden. — Juvenile Instructor

En mærkværdig Helbredelse.

Ældste W. John. Mc. Donald, som nu lever i Salt Lake City, blev døbt i Jesu Kristi Kirke den 29. Februar 1880 i Aukland, New Zealand, hvor han levede og bestyrede Regeringens Dok. Han var, saa vidt vi veed, den første af Auklands Indbyggere, der annammede Daaben i denne Udde-ling.

Kort efter hans Indlemmelse i Kirken og paa den Tid, da den værste Forfølgelse rasede imod de Hellige i Aukland, blev Broder Mc. Donald angreben af Tyfus eller „Skibsfeber“. En Dag, da han klagede over sit Ilde- befindende, adspurgte Ældsterne ham angaaende hans Tro paa Salvelse med hellig Olie i Jesu Navn. Han erklærede sin Tro paa Ordinanzen, og vi nedknælede i Bon imellem pibende Damp, klingrende Maskiner og Kulbunker og salvede ham, hvorefter han blev fuldstændig rask.

Det mærkværdige ved dette Tilfælde var imidlertid, at han nogle Timer senere under fortsat Arbejde begyndte at eftertænke i sit eget Sind, om han virkelig var saa alvorlig syg, og at tvivle derpaa; men saasnart han saa-

ledes begyndte at tvivle, blev han angreben paa ny og meget syg. Han maatte gaa til Sengs, og Ældsterne salvede ham Gang efter Gang, men tilhjelpløst uden Virkning. Sygdommen tiltog og en Regerings-Embedsmand befalede, at han skulde indlægges paa Hospitalet, hans Tilstand blev snart saaledes, at han kun brød sig lidet om, hvad der tildrog sig; men hans Hustru og Børn græd ved Tanken om, at han skulde flyttes fra Hjemmet og bad mig at salve ham en Gang til, hvilket jeg gjorde.

Broder Mc. Donald erklærede, saasnart han erholdt Kræfter til at tale, at da han blev salvet, saa han en Person i kvindelig Stikkelse forlade hans Seng og forvinde gennem Husets Mur med skjærende Tænder og i vildt Raseri. Han blev sund og stærk, stod op af sin Seng næste Morgen, gik til sin Forretning og fortsatte siden sit Arbejde med Taknemmelighed til Herren for sin Helbredelse. Alle, som hørte derom, blev storligen forbausede, medens de Hellige og Ældsterne anerkjendte det som en Tilkjendegivelse af Guds Kraft og gav ham Treen. - Juvenile Instructor.

Dødsfald.

Kaarits Larsen, født i Gries, Vejle Amt, Danmark, den 25. Januar 1834, død i Spring City, Utah, den 2den November 1895. Han blev indlemmet ved Daab i Jesu Kristi Kirke den 23de November 1850. Den 25de December 1851 blev han ordineret til Præst og hermed begyndte hans Missionsvirksomhed. Han arbejdede trofast for Evangeliets Fremme og blev afløst som Præsident for Venskabelig Konference i 1857 med Tilladelse til at rejse til Zion. I 1867 ankom han igjen til Danmark og udførte en hæderlig Mission, tildels som omrejsende Ældste i Scandinavien, hvilken Stilling han indtog ved sin Hjemrejse i 1870. Han beklædte forskjellige Tillidsposter i Zion og døde trofast efter et vel anvendt Liv.

Indhold.

Tale af Apostel J. M. Lyman	113	Sukcesjon	122
Tankesprog	118	Har Verdensrummet Grændse?	124
Tilgiver hverandre	119	Spørgsmaal og Svar	127
Red. Anm.		En mærkværdig Helbredelse	128
Forsoningen	120	Dødsfald	128
Afløsning og Velskikkelse	122		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sanft Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Peterjen).

1896.